

Свари невѣста бѣло яйце, че да се нахрани, да добие сила. Чу се шумъ отвънъ вратата. Свекърва стара се задава. Старъ обичай въ село има. Не бива невѣста прѣдъ свекъръ и свекърва, прѣдъ чужди хора да се храни. Бърже въ уста невѣста яйце слага, стара баба да не види, тежъкъ грѣхъ ще стори, може зло да стане. Задави съ млада булка, мълчи, търпи и прѣмира.

— Нѣвѣсто, булка, що ти стана? вика старата свекърва.

Млада булка пада въ несвѣтъ на земята, мълчи, търпи и прѣмира.

Старъ обичай въ село има. Трѣбва да се пази, иначе може зло да стане.

Цѣло село вече се сбира, що се случи — никой не разбира.

А на земята лежи трупътъ на млада, гиздава невѣста. Нито шава, нито шумъ се чува.

Прѣди още слънцето да зайде, погребватъ млада невѣста съ всички скъпи нанизы и герданы, съ новата прѣмѣна.

Плачъ и олелия въ цѣло село. Що се случи — никой не разбира.

Падна мракъ и всички въ къщи се прибраха.

Дѣ излѣзе тамъ овчаринъ и надъ гроба самъ застана. За претна се въ тъмнината, та разтвори прѣсенъ гробъ и започна скъпи нанизы отъ трупа на погребената невѣста да ограбва. Спустна завчасъ тежъкъ кракъ на нейнитѣ гърди.

Яйцето отхвъркнало навънъ изъ устата на живо погребената невѣста . . .

Дълбока въздишка се чула въ разтворения гробъ. И разнесла се тази въздишка далечъ изъ тъмнината.

Овчарътъ се уплашилъ.

Слѣдъ малко и булката отъ сънъ мъртвешки се пробудила.

Наоколо мракъ и самота.

Завелъ овчарътъ младата невѣста въ къщи, гдѣто всички още проливали сълзи зарадъ нея.

Страхъ обзело всички щомъ невѣста млада отново тѣ видѣли. По нейното тѣло имало още прѣстъ, която падала по земята . . .